

תת"ע (עכו) 7996-03-24 - איאת סמרי נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 7996-03-24 - איאת סמרי נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 7996-03-24

איאת סמרי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[07.01.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשמת, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 19.11.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 17.12.2024.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת

ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. המבקשת טענה כי מעולם לא קיבלה זימון לדין, יחד עם זאת, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי זימון לישיבה מיום 19.11.2024 בה נשפטה המבקשת בהעדרה, חזר עוד ביום 28.5.2024 בציון "בהיעדר הנמען נמסר למי שגר עימו בבית ונראה כי מלאו לו 18 שנה". טענת המבקשת בדבר זיוף החתימה המופיעה על גבי אישור המסירה הינה טענה חמורה, אך טענה זו נטענה בעלמא, לאחר יד וללא ביסוס עובדתי, או ראיות המוכיחות את הזיוף ומשכך לא ניתן לקבל טענה זו. אציין כי משמעות הקביעה כי הנאשמת תזומן על ידי המזכירות, הינה שליחת זימון דרך מזכירות בית המשפט, אולם אין הדבר אומר כי על מזכירות בית המשפט לזמן את הנאשמת טלפונית שכן לא ניתנה החלטה לעשות כן; גם הטענה בסעיף התשיעי לבקשה נטענה בעלמא ולא ניתן לבסס עליה קביעות כלשהן.

אדגיש כי עסקינן בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקשת עצמה, ולכן מצופה ממנה לעקוב אחר מועד הדין בעניינה, מה גם שעסקינן בעבירה שבוצעה בחודש מאי 2023, ולא יעלה על הדעת כי מאז מועד הגשת הבקשה להישפט ועד לשפיטת המבקשת בהעדרה, לא תטרח המבקשת לערוך כל בירור מה עלה בגורל בקשתה. לעניין אי קבלת טענת זיוף שנטענת בעלמא ראה עפ"ת 4733-12-22 ונטורה נ' מדינת ישראל (4.1.2023) שם נדון מקרה שבו זויפה חתימת המבקש על גבי אישור המסירה:

"הטענה החדשה כי החתימה על האישור אינה משתייכת למערער, דינה היה לעלות ולהתברר בבית משפט קמא, ואולם לא זו בלבד שהטענה לא הועלתה במועדה, אלא שגם לא הוצגה לה כל אסמכתא תומכת; משכך, לא ראיתי מקום לשעות לטענה זו, שנטענה בפניי כלאחר יד, שעה שעומדת מנגד החזקה בדבר תקינות המעשה המנהלי, ומשלא ניתן על ידי המערער כל הסבר לנסיבות החתימה, והמערער לא ערך במועד, בירור בדואר בעניין זה". עוד אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדין", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדיון, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי התומכת בטענת המבקשת בדבר זיוף, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקשת להתייצב לדין אשר נקבע בעניינה, ואין למבקשת אלא להלין על עצמה. באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

המבקשת כפרה בביצוע העבירה וטענה לקיומם של כשליים ראייתיים ואף מנתה אותם. הוריתי למבקשת לצרף את הדו"ח המקורי כדי לבחון קשיים ראייתיים אלה, אולם עד לכתיבת שורות אלה, המבקשת לא טרחה לעשות כן, ומשכך לא ניתן לבחון את טענותיה. לאור האמור, אין לי אלא לקבוע כי לא קיים חשש לעיוות דין שכן ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה; המבקשת לא עשתה זאת.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ז' טבת תשפ"ה, 07 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.